

fældet har været i de sidste 30 Aar, at der ogsaa er et stort Antal Butikker ledige, hvoraf et betydeligt Tal er egnede, ogsaa hvad Lejeværdien angaar, for forretningsdrivende i Kvarteret, som ønskes saneret. For de i Kvarteret boende Aldersrentenydere er der, oplyses det, ingen Vanskelighed med at anvise Lejlighed, dels i Kommunens Aldersrenteboliger, dels paa anden Maade, idet Kommunen fra Københavns almindelige Boligselskab har Tilsagn om, at der kan stilles til Raadighed ca. 700 Erstatningslejligheder med nødtørftigt Udstyr i Selskabets nye Byggeforetagender. Hertil kommer, at ikke faa af de næringsdrivende i Kvarteret har ønsket at sikre sig Lokaler i de Nybygninger, som siges at være planlagt paa de i Kvarteret ryddeliggjorte Grunde. Fra Kommunens Side hævdes det saaledes, at der ikke som Følge af Saneringen vil opstaa nogen Vanskelighed for at skaffe Husrum for Lejere og næringsdrivende, der som Følge af Saneringen maa fraflytte Borger- og Adelgadekvarteret, og Lovforslagets § 8 tilsikrer, hvad Beboelseslejligheder angaar, at Flytning til ny Lejlighed ikke inden for et Tidsrum af 2 Aar vil falde de vedkommende økonomisk til Byrde.

Der er dog fra Medlemmer af Udvalget fremsat alvorlig Betænkelighed ved den Boligsituation, som vil opstaa som Følge af Saneringen i den nærmeste Fremtid, hvorfor det hævdes, at det vil blive nødvendigt, hvis Saneringen foretages, at der ved Kommunen og Boligselskaber samtidig med Saneringen tilvejebringes et betydeligt Byggeri for økonomisk vanskeligt stillede og børnerige Familier. Til Fremme af Initiativet til Optagelse af et saadant Byggeri har Indenrigsministeren den 4. April fremsat et Lovforslag, som i væsentlig Grad øger Statsstøtten hertil, som er givet i Henhold til Lov Nr. 153 af 13. April 1938 om Laan til Boligbyggeri m. m.

Hertil kommer et Moment, der ved Gennemførelse af den københavnske Saneringsplan er fremdraget fra forskellig Side i Udvalget, og som ikke kan lades ude af Betragtning, nemlig Hensynet til at skaffe

forøget Beskæftigelse inden for Byggefagene, der for Tiden er saa haardt ramt af Arbejdsløshed.

Ganske vist kan Hensynet til Beskæftigelse ikke i Henhold til Loven om Boligtilsyn og Sanering af usunde Bydele fremføres som Saneringsgrund, det er helt andre Hensyn — væsentlig af sundhedsmæssig Karakter —, der her er bestemmende. Men utvivlsomt er disse Hensyn fyldestgjort helt eller delvis for et meget stort Antal af Ejendomme i det paagældende Kvarter, saa at Beskæftigelseshensynet kun kommer i Betragtning, hvad Tidspunktet for Saneringens Gennemførelse angaar.

Selv om der ved Nedbrydningen af de paagældende Ejendomme vil være Beskæftigelse i en kortere Tid for et ikke ringe Arbejdsantal, er det dog Nybyggeriet paa Grundene, der er af særlig Betydning i beskæftigelsesmæssig Henseende. Desværre synes det efter de nyeste Oplysninger, som er tilgaaet Udvalget (Bilag 3) ikke sandsynligt, at der ved Saneringen i synderlig Grad vil blive tilvejebragt Beskæftigelse ved Nybygning i indeværende Aar.

Men her melder sig yderligere Problemer, som det er nødvendigt at have Opmærksomheden henvendt paa.

For det første er der i Forhandlingerne i Udvalget kommet stærk Tvivl til Orde angaaende Tilstedeværelsen for Tiden af de fornødne Materialer til Gennemførelse af et saa omfattende Byggeri, samtidig med at den nødvendige Fremstilling af Boliger i Hovedstaden og i det øvrige Land ikke kan eller bør tilsidesættes. Ganske særligt er det med megen Styrke fremhævet, at navnlig Landets Jernbeholdning og Sandsynligheden for Tilførsler deraf i den nærmeste Fremtid staar i absolut Misforhold til det Behov for dette Metal, som en stor Del af det planlagte Byggeris Gennemførelse er betinget af.

Udvalget forudsætter derfor, idet man indstiller til Gennemførelse den foreslaaede Statsstøtte til Ejendommenes Erhvervelse, Nedbrydning og Nybyggeri, at dette ikke sker i hurtigere Tempo, end Materialetilførslerne tillader.